

Mødet den 8. Juni 1922.

(For lukkede Døre).

Fraværende: M. Brammer, J. Chr. Møller, Vald. Pedersen og M. Simonsen.

1. (J. Nr. 254—1922). **Licitationsstilbud paa Lægning af en 0,5 m Betonkloak i Jernbaneskraaningen mellem Holbergsgade og Frederiksallé.**

M. C. Falk henviste til Indstillingen, hvoraf fremgik, at Brolægningsudvalget havde ment at maatte annullere Licitationen.

P. Petersen kunde forstaa, at man lod den lavest bydende løbe, da han var ganske ukendt; men eller var det et Skraaplan at komme ind paa, at de bydende kunde slippe for at staa ved deres Tilbud, hvis ikke de fuldtud kunde dokumentere, at der forelaa Regnefejl. I hvert Fald burde de saa ikke kunne give Tilbud igen.

M. C. Falk svarede, at Udvalget ikke havde noget tilovers for disse Folk; men naar Arbejdet ikke kunde laves for den tilbudte Pris, og de ikke havde økonomisk Evne til at bære et Tab, blev det alligevel Kommunen, der kom til at udføre det sidste af Arbejdet. Udvalget var derfor enig om, at der næppe var andet at gøre end at annullere Licitationen, selv om det var en kedelig Vej at gaa.

H. P. Christensen var for saa vidt enig med Konsul Petersen i, at det var uheldigt at annullere en Licitation, og der forelaa heller ikke tilstrækkelige Oplysninger om, hvorvidt der var begaaet Fejlregninger. Hvis de paagældende ikke havde noget økonomisk Rygstød, nyttede det maaske ikke at fastholde Tilbudene, men det maatte i hvert Fald undersøges først, og det maatte være det afgørende.

A. Mørup mente ikke, de paagældende havde regnet tilstrækkeligt med, at Kloakken skulde lægges i Jernbaneskraaningen. Stadsingeniørens Overslag lød paa ca. 19000 Kr., og de to Tilbud, som ønskedes trukket tilbage, var paa 12000 og 15000 Kr., hvilket Arbejdet ikke kunde udføres for. Naar de saa ikke havde noget at staa imod med, var der næppe andet at gøre end at kassere Licitationen.

H. P. Salling pegede paa, at de Folk, der havde givet Tilbud, maatte være kendt med et saadant Arbejde, og de burde derfor staa ved deres Ord eller ogsaa udelukkes fra at deltage i 2. Omgang.

Formanden syntes heller ikke, de burde have Lov til at give Tilbud igen. Der var maaske den Udvej at forhandle sig til Rette med en af de bydende. Udvalget burde forlange nøjagtige Oplysninger om, hvor Fejlene laa.

M. C. Falk bemærkede, at der ogsaa var den Udvej at lade Kommunen udføre Arbejdet. Det kunde næppe nytte at fastholde Licitationen, men hvis Byraadet ønskede det, vilde det selvfølgelig ske.

P. Petersen mente ogsaa, Udvalget burde undersøge Udregningerne, og hvis der saa virkelig

forelaa Regnefejl, kunde der maaske akkorderes med en af de bydende.

M. C. Falk fandt ogsaa denne Vej farlig; men Udvalget kunde jo tage Sagen tilbage

Niels Barnow var enig med Hr. Falk i, at denne Fremgangsmaade var lige saa farlig. Det vilde saa blot for de bydende gælde om at blive lavest, i det de saa ved senere Forhandling kunde faa noget mere. Det var heller ikke nogen særlig Straf at udelukke dem fra at give Tilbud paa et enkelt Arbejde, og f. Eks. Statsbanerne udelukkede saadanne Firmaer for bestandig.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

2. (J. Nr. 237—1922). Indstilling angaaende **Besættelse af den ledige Stilling som Plejemoder ved »De gamles Hjem«.**

Fra Alderdomsudvalget forelaa følgende Indstilling:

1. Frk. Birgitte Andersen, Hjælland.
2. » Jensine Jørgensen, Aarhus.
3. » Marie Kaiser, Trelde.
4. » Olefine Olesen, Aarhus.
5. » Sofie Fr. Sørensen, Aarhus.

Kjeld Sørensen anbefalede paa Udvalgets Vegne at ansætte Frk. Andersen.

Frk. Birgitte Andersen ansattes.

3. (J. Nr. 257—1922). Andragende fra T. J. H. Nielsen om **Autorisation som Elektroinstallatør.**

Andragendet var anbefalet af Belysningsudvalget.

Bevilgedes.

4. (J. Nr. 211—1922). Forespørgsel fra **»Kommunernes Forsikringsforening«** om **Kommunen vil tegne Maskinforsikring i denne.**

Belysningsudvalget meddeler, at Sagen ikke har Interesse for Elektricitetsværket.

Det vedtoges at svare i **Henhold** til Udvalgets Indstilling.

5. (J. Nr. 110—1922). **Henstilling til Borgergruppen om at vælge et Medlem til Udvalget til Forhandling med Sporvejsselskabet.**

Formanden erindrede om, at der paa sidste Møde blev vedtaget at nedsætte et 3 Mands Udvalg, hvoraf de 2 Medlemmer straks blev valgt.

Andr. Christensen ironiserede over den udsøgte Høflighed, der havde givet sig Udtryk under Dagsordenes Punkt 5 som »Henstilling til Borgergruppen«. Taleren mente ellers, det var Byraadet, der valgte Udvalgsmedlemmerne, men her var det overladt til den borgerlige Gruppe. Punkt 5 burde egentlig have lydt paa Valg af 3 Medlemmer, idet Forslaget om Valg blev forlangt udsat fra den borgerlige Gruppes Side, og saa kunde man vist ikke i Henhold til Forretningsordenen foretage noget Valg. Taleren havde hørt sige, at de to Medlemmer af Udvalget allerede havde begyndt Arbejdet, idet der fra Udvalget var rettet en Skrivelse til Sporvejsselskabet. Hvis dette var rigtigt, maatte Udvalget siges at have begyndt i ualmindelig god Tid, og det burde ikke være sket, før alle Udvalgets Medlemmer var valgte. I forrige Møde forelaa Forslag om Valg af to Medlemmer til Supplering af et Udvalg, som forudsattes at eksistere. Det viste sig imidlertid, at der ikke fandtes noget Udvalg, og et nyt blev da nedsat i Kraft af et Ændringsforslag fra Formanden, ganske vist af noget usædvanlig Karakter. Taleren skulde dog ikke opholde sig derved, selv om der var sket en formel Ukorrekthed, men Valget af Medlemmerne blev udtrykkelig forlangt udsat, og derfor var det saa meget mærkeligere, hvis det virkelig var rigtigt, at Udvalget

allerede havde begyndt sin Virksomhed. Den borgerlige Gruppe havde nu drøftet Sagen og foreslog at vælge Hr. Salling til Medlem af Udvalget.

Formanden skulde ikke komme nærmere ind paa Overretssagførerens ironiske Bemærkninger, og Punkt 5 paa Dagsordenen havde netop med velberaad Hu faaet denne Form. Der var absolut ikke begaaet nogen Formfejl ved sidste Møde, for Konsul Petersen forlangte ikke Sagen udsat i H. t. Forretningsordenen, men fremkom blot med en Henstilling derom (P. Petersen: Nej!). Men hvis Borgergruppen herefter ønskede en Sag udsat i H. t. Forretningsordenen, vilde Taleren udbede sig Anmodningen skriftlig og underskrevet med et tilstrækkeligt Antal Navne. Iøvrigt var Taleren ganske klar over, at de borgerlige Partier forsøgte at komme ham til Livs, men Taleren havde intet imod at lade det komme til en Styrkeprøve.

Kjeld Sørensen havde glædet sig overordentlig over at høre Overretssagførerens fornøjelige Betragtninger; det kedelige var blot, at de ingen Steder havde hjemme, for Udvalget havde ikke foretaget sig det ringeste, saa dette Afsnit af hans Tale kunde uden Skade have været udeladt.

Andr. Christensen havde hørt sige, at Udvalget havde tilsendt Sporvejsselskabet en Skrivelse, men vilde saa konstatere sin Tilfredshed med, at det ikke var Tilfældet. Taleren mente ikke at have rettet noget særligt Angreb paa Borgmesteren, og der var ingen Grund for ham til at tage Sagen saa højtidelig. Den borgerlige Gruppe havde ikke givet Anledning til at tro, at man ikke vilde være med til at vælge Udvalget, men havde blot ikke haft Lejlighed til at tale sammen i Grup-

pen om, hvem der skulde vælges, og derfor havde Konsul Petersen forlangt Sagen udsat i Henhold til Forretningsordenen. Naar Borgmesteren saa som Svar herpaa udtalte, at i saa Fald vilde de socialdemokratiske Repræsentanter i Udvalget begynde Arbejdet, saa kunde det forstaas som et Overgreb mod Mindretallet; men det var muligvis ikke ment saaledes. Gruppen fortjente i hvert Fald ikke en saadan Udtalelse, for man havde aldrig lagt sig paa tværs af Byraadets Arbejde.

Formanden hævdede, at det af Forhandlingerne paa sidste Møde fremgik, at det var slet ikke sikkert, at den borgerlige Gruppe vilde have med den Sag at gøre, og naar Byraadets Flertal vilde have en Sag fremmet, og Mindretallet ikke ønskede at være med dertil, var der ikke andet for Flertallet at gøre end at tage fat paa Arbejdet. Hvorvidt Udvalget havde begyndt dette, vidste Taleren ikke; der var ikke fra Byraadets Side lagt noget Baand paa Udvalget.

Andr. Christensen protesterede imod, at den borgerlige Gruppe paa sidste Møde havde vægret sig ved at være med til at arbejde med Sagen. Man havde blot forlangt Valget udsat.

Formanden bemærkede, at Overretssagførerens Hukommelse undertiden slog fejl.

H. P. Salling valgtes til Medlem af Udvalget.

6. (J. Nr. 219—1922). **Besværing fra Byraasmedlem, Læge Brammer til Indenrigsministeren over formentlig Kompetenceoverskridelse fra Formandens Side.**

Formanden henviste til den foreliggende Besværing, som fra Ministeriet var tilsendt Byraadet til Erklæring. Skrivelsen var ledsaget af en Erklæring fra den borgerlige Gruppe ved dennes Formand, og Taleren formodede derfor, at Grup-

pen agtede at stille et Forslag til Byraadets Beslutning.

P. Petersen erklærede, at Gruppen ikke havde noget Forslag at stille, men blot havde tiltraadt den Erklæring, som Fabrikant Møller havde tilsendt Dr. Brammer efter hans Anmodning.

Formanden vilde saa stille det Forslag til Byraadets Afgørelse, hvorvidt Formanden paa det nævnte Møde havde overskredet sin Kompetence.

Marius Geertsen henstillede at ordne denne Sag i Mindelighed mellem Borgmesteren og Dr. Brammer. Det var kedeligt at skulle gaa til Ministeriet med det, der foregik indenfor Byraadets egne Døre, og der kom aldrig noget godt ud af at stille Sagerne saaledes paa Spidsen.

Formanden svarede hertil, at Sagen jo var indgaaet til Ministeriet og nu forelaa til Byraadets Erklæring.

Marius Geertsen spurgte, om det ikke kunde tænkes, at Borgmesteren vilde give Dr. Brammer en Undskyldning.

Formanden havde ikke begaaet nogen Fejl, men handlet i H. t. Forretningsordenen.

Marius Geertsen vilde alligevel i den allerbedste Mening raade Borgmesteren til at gøre det.

Formanden havde ingen Undskyldning at give Læge Brammer.

Andr. Christensen erklærede, at Hr. Geertsens Henstilling fandt Genklang hos alle Medlemmerne af den borgerlige Gruppe og muligvis ogsaa hos andre Medlemmer af Raadet. Taleren vilde gerne straks slaa fast, at ingen i Borgergruppen ønskede at genere Borgmesteren; men naar man fik en Skrivelse fra en Mand, maatte man jo svare paa den, og naar Dr. Brammer

sendte en Fremstilling af, hvorledes han havde opfattet det, der passerede paa Mødet, og man i alt væsentligt fandt Fremstillingen rigtig, maatte man svare efter sin Overbevisning, og det var ogsaa sket her. Taleren havde den Opfattelse, at der i Hr. Falks Udtalelse laa en Insinuation, og at Dr. Brammer, da han paatalte dette, blev frtaget Ordet »for i Aften«, og det var næppe hjemlet i Forretningsordenen. Til Borgmesterens Forslag vilde Taleren sige, at den borgerlige Gruppe ikke kunde opfatte det skete som andet end Overtrædelse af Forretningsordenen, men Gruppen havde foreløbig ikke udtalt noget herom, og det vilde absolut være det behageligste, om Sagen kunde ordnes som af Hr. Geertsen foreslaaet. Taleren højagtede Borgmesteren saa meget, at han vilde føle det som en Glæde, hvis Borgmesteren tog det Standpunkt at give en Undskyldning; enhver kunde komme til at begaa en formel Fejl, og en Mand blev kun større ved at indrømme Fejlen og give en Undskyldning, og saa burde Dr. Brammer ogsaa paa sin Side være tífredsstillet.

H. P. Christensen mindede om, at Diskussionen paa nævnte Møde var meget skarp, ikke mindst fra Dr. Brammers Side, for han brugte Udtryk, der lige saa vel kunde kaldes Insinuationer. Taleren havde den Opfattelse, at Hr. Falk blot udtalte en Formodning om et gammelt Mellemværende, og naar saa Dr. Brammer hævdede noget andet, og Formanden benægtede dette, burde Hr. Brammer have rettet sig efter Formandens Afgørelse, ellers var det umuligt at være Leder af et Møde. Hvis Dr. Brammer saa mente, at der var begaaet ham Uret, kunde han bag efter Klage derover. Hr. Brammers hele Defensorat for Dr. Nordentoft var efter Talerens Mening i saa høj

Grad personlig præget, at det godt kunde tyde paa, der laa noget andet imellem, og naar han saa lavede om paa Hr. Falks Udtalelser, maatte Formanden absolut have Ret til at gribe ind. Taleren kunde derfor ikke erkende, at der forelaa noget Overgreb fra Formandens Side, og vilde anbefale at stemme imod en Udtalelse herom.

Gustav Pedersen syntes, at de Herrer fra den anden Side her var kommet for langt ud, for ikke engang det formelle Grundlag var i Orden. Naar man havde et parlamentarisk Styre, kunde Formanden ikke handle anderledes. Dr. Brammer lavede om paa en andens Udtalelser, optraadte i høj Grad udæskende overfor Formanden og Sygehusudvalget og rettede et meget stærkt Angreb paa Kommunens Embedsmænd, og saa maatte Formanden dog have Ret til at fratage ham Ordet. Hele denne Aktion var derfor en Sæbeboble, som hurtig vilde bryde. En privat Undskyldning laa temmelig langt udenfor det parlamentariske, og naar Formanden havde optraadt fuldstændig korrekt, vilde det være malplaceret at give Dr. Brammer en Undskyldning i den Anledning.

Marius Geertsen udtalte, at den borgerlige Gruppe aldeles ikke havde til Hensigt at støtte Dr. Brammer. Den foreliggende Erklæring udtalte Gruppens Overbevisning, men der var absolut ikke Tale om nogen Politik her, og denne Sag burde overhovedet ikke have noget med Politik at gøre.

M. C. Falk var ganske klar over, hvad der blev sagt i det paagældende Møde. Hvis der skulde tales om Insinuationer, vilde Taleren erindre om Hr. Andr. Christensens Omtale af Sygehusudvalget, men Dr. Brammer var absolut ikke bedre, idet

han gjorde Sygehusudvalget til en Samling Individer, der savnede almindelig sund Menneskeforstand. Talerens Svar herpaa var dog ikke foranlediget heraf, men af Dr. Brammers Udtalelser om Overlægerne ved Hospitalet, for det skulde synes umuligt, at en Mand kunde staa og tale saaledes om fraværende Mennesker og Kolleger, hvis der ikke laa noget andet bagved. Alligevel havde Taleren udtrykkeligt kun udtalt en Formodning herom og ikke fremsat nogen Beskyldning. Det var ganske berettiget af Formanden at fratage Dr. Brammer Ordet, naar han 2 Gange vægrede sig ved at fortsætte sin Tale, og der var derfor ikke Spor Anledning for Borgmesteren til at give nogen Undskyldning.

A n d r. C h r i s t e n s e n fandt det af mindre Betydning at referere, hvad der blev sagt om dette Spørgsmaal. Dr. Brammer havde maaske sagt langt værre Ting end Hr. Falk; men den foreliggende Sag drejede sig slet ikke herom, men om det Tilfælde, at Borgmesteren, da Dr. Brammer protesterede mod Beskyldningen for at være personlig, greb ind og benægtede, at en saadan Udtalelse var faldet. Spørgsmaalet var da, om Borgmesteren havde Ret til at fratage Brammer Ordet, fordi han ikke vilde anerkende hans Opfattelse af den faldne Udtalelse, hvilket vist var tvivlsomt, og i alle Tilfælde var det en Fejl at fratage Hr. Brammer Ordet for Resten af Aftenen.

G u s t a v P e d e r s e n benægtede, at Dr. Brammer blev frataget Ordet fordi han ikke vilde anerkende Borgmesterens Referat. Formanden anmodede ham gentagne Gange om at forsætte sin Tale, men desuagtet vedblev han med en personlig Debat med Borgmesteren om tidligere Udtalelser. Naar han saa tilmed i yderste Op-

hidselse selv opfordrede Borgmesteren til at fratage ham Ordet, var der ikke andet at gøre end at standse ham, hvis man i nogen Grad skulde bevare Ordenen. Dr. Brammer kendte overhovedet ikke Grænser for, hvad han kunde tillade sig at beskyldte andre for; men saa maatte han ogsaa finde sig i at faa Svar paa Tiltale.

A. S n e u m gjorde opmærksom paa, at den foreliggende Skrivelse fra Borgergruppen egentlig faldt i 2 Dele. Der var for det første en Erklæring om, at man i alt væsentlig kunde tiltræde Dr. Brammers Fremstilling, og derefter erklærede Gruppen sig villig til at bekræfte det, hvis han ønskede at lade Sagen gaa til Ministeriet. Taleren vidste ikke, om Dr. Brammer i sin Henvendelse til Gruppen havde omtalt, at han ønskede at gaa til Ministeriet, for saa burde Borgergruppen, hvis den virkelig ønskede Striden bilagt, have standset ham paa dette Tidspunkt. Men hvis Hr. Brammer ikke havde nævnt dette, laa der i Skrivelsen en direkte Opfordring til ham om at gaa til Ministeriet med sin Klage.

A n d r. C h r i s t e n s e n svarede hertil, at der ikke fra Borgergruppens Side var sket nogen Opfordring til Dr. Brammer om at foretage Aktion. Paa det af Hr. Sneum nævnte Tidspunkt ønskede man netop at faa Sagen ud af Verden, og saavidt Taleren vidste, havde ogsaa Gruppens Formand gjort et Forsøg paa at fremskaffe en mindelig Ordning.

A. S n e u m syntes dog, at Borgergruppen, hvis den mente noget med sine Forligsbestræbelser, skulde have standset Dr. Brammer paa et tidligere Tidspunkt. Han havde selv stillet Sagen paa Spidsen ved at gaa sin Vej og udeblive fra flere Møder, og derefter var der næppe andet for ham at

gøre end at forsøge gennem en Henvendelse til Ministeriet at skaffe sig en Redningsplanke, hvorved han paa en pæn Maade igen kunde slippe ind i Byraadet.

A n d r. C h r i s t e n s e n kunde ikke indse, at Dr. Brammers Handlinger vedkom Borgergruppen; den foreliggende Erklæring gjaldt jo kun det rent objektive, hvad der passerede paa Mødet. Alligevel havde man forsøgt at faa et Forlig i Stand, men naar den ene Part ikke vilde, var Bestræbelserne jo unyttige.

M a r i u s G e e r t s e n henstillede at nedsætte et Mæglingsudvalg, som skulde se paa en eller anden Maade at faa en mindelig Ordning i Stand; det var mere fornuftigt end at løbe til Ministeriet med en saadan Bagatel. I det hele taget burde man se at faa mere Fordragelighed ind i Debatten, selv om man var politiske Modstandere, og skulde der ske et tilfældigt Overgreb fra en eller anden Side, burde man være villig til at række hinanden Haanden bagefter og i Mindelighed faa Sagen ud af Verden.

F o r m a n d e n fandt Dr. Brammers Stilling ganske mærkelig. Saavidt Taleren havde set, stod der i Klagen, at han ikke vilde deltage i Byraadets Arbejde, før han fik Svar, men han havde alligevel deltaget i Udvalgsmøder, hvor Taleren var Formand. Den Sag, der havde givet Anledning til Striden, vedkom slet ikke Taleren, men var et Forslag fra Sygehusudvalget, men Hr. Brammer befattede sig hverken med Udvalget eller de Mænd, der skulde have fornærmet ham, det var Taleren alene, der skulde staa for Skud, og det kunde jo være meget klog Politik fra de Herrers Side. Hvad der blev sagt til Dr. Brømmer, blev der nok Lejlighed til at drøfte senere.

•

A. S n e u m gav Hr. Geertsen Ret i, at det næppe nyttede at rende til Ministeriet; men det burde han have sagt, da den borgerlige Gruppe udfærdigede sin Skrivelse. Naar det ikke var sket, kunde det tyde paa, at Hr. Geertsen ikke paa dette Tidspunkt vidste, at Brammer eventuelt vilde gaa den Vej. I saa Fald kunde man kun opfatte Fabrikant Møllers sidste Ord i Skrivelsen som en direkte Opfordring til Brammer.

A. B i t s c h forstod ikke Hr. Geertsens Tale om at ordne Sagen i Mindelighed i Stedet for at rende til Ministeriet. Sagen var jo indsendt til Ministeriet og forelaa nu til Byraadets Erklæring, og saa nyttede det jo ikke paa nærværende Tidspunkt at fraraade at gaa den Vej; det burde Hr. Geertsen have gjort noget før.

A n d r. C h r i s t e n s e n havde straks ved Begyndelsen af Forhandlingerne udtalt, at Borgergruppen ikke ønskede at genere Borgmesteren, og en saadan uforbeholden Erklæring burde kunne akcepteres. (Formanden: Nej!) Paa den anden Side maatte Gruppen dog have Lov til at svare Dr. Brammer, at man rent objektivt kunde tiltræde hans Fremstilling af det passerede. Naar Borgmesteren nu fremsatte et bestemt Forslag til en Udtalelse, maatte man erklære, at der ikke i Forretningsordenen fandtes Hjemmel for at bruge en saadan Fremgangsmaade.

I I. P. C h r i s t e n s e n foreslog, da enkelte Medlemmer ikke var til Stede, at man udsætter Sagen til næste Møde i H. t. Forretningsordenen.

Sagen udsattes i Henhold til Forretningsordenen.

7. (J. Nr. 217—1922). Henstilling fra Holbæk Byraad til samtlige Byraad om en fælles Henvendelse til Indenrigsministeren angaaende en Forhøjelse af den Understøttelse, der med Refusion

af Arbejdsløshedsfonden udbetales af Hjælpekasserne til de Arbejdsløse.

H. P. Christensen anbefalede, at Byraadet slutter sig til Henvendelsen fra Holbæk Byraad. Forholdet var jo det, at der stadig lægges større Byrder paa Kommunerne, og det blev mere og mere vanskeligt at fremskaffe de fornødne Midler. Taleren antog, at Sagen vilde resultere i en Henvendelse gennem Købstadforeningen til Ministeriet herom.

P. Petersen foreslog at svare, at man for Øjeblikket ikke kan tiltræde Henvendelsen. Nu stod Sommeren for, og man maatte engang se at komme bort fra de stadige Forhøjelser af Understøttelserne. Selv om en Del af Udgiften blev lagt paa Staten, var det alligevel Borgerne, der skulde betale det. Man kunde i hvert Fald se Tiden an til Efteraaret.

Formanden bemærkede, at selv om man sluttede sig til Forslaget, vilde Sagen næppe blive færdig før hen paa Efteraaret.

H. P. Christensen svarede, at selv om det var Sommertid, var det alligevel unormale Tider, naar ca. 50000 gik arbejdsløse; i Aarhus var der alene 3000, som der ikke kunde skaffes Arbejde til. Aarhus Kommune havde derfor særlig store Udgifter i den Anledning, og det burde dog være af Interesse for alle Byraadets Medlemmer at faa nogen Refusion fra Staten, hvorved Byrderne blev fordelt mere ligeligt over hele Landet.

Det vedtoges med 10 Stemmer mod 7 at tiltræde Henstillingen.

8. (J. Nr. 220—1922). Andragende fra Sprøjtefører Andr. Petersen om Afsked med Pension fra 1. Juni 1922.

Anbefalet af Brandkommissionen.

Bevilgedes. Pensionen fastsattes til 2933,33 Kr. aarlig.

9. (J. Nr. 240—1922). **Andragende fra Overlæge Rahlf om Ferie i 4 Uger fra 29. Juni.**

Bevilgedes.

10. (J. Nr. 268—1922). **Spørgsmaal om Betalingen for kommunale Patienters Behandling hos Lægespecialister.**

Formanden oplyste, at Sagen var sat paa Dagsordenen, fordi Fattigudvalget havde indtaget en noget anden Stilling til Spørgsmaalet end Sygehus- og Alderdomsudvalget. Imidlertid var Parterne vist nu kommet overens om at optræde paa samme Maade.

Kjeld Sørensen erindrede om de tidligere Forhandlinger angaaende denne Sag, og at det havde været umuligt at komme til Enighed med Lægerne. Det var ukorrekt, at Kommunen skulde betale mere for sine Patienter, end andre Folk betalte, men hvis man skulde naa en Ordning, var det nødvendigt, at Udvalgene stod sammen og optraadte ens. Det var derfor klogest at lade Sygehusudvalget arbejde videre med Sagen, og naar Tiden var inde, kom det nok til en Forhandling med Lægerne.

Gustav Pedersen henviste til, at der forelaa en Overenskomst med Speciallægerne, og ifølge denne var det tvivlsomt, at Kommunen kunde nægte at honorere Lægernes Krav. Fattigudvalget vilde derfor nødigt have Sagen for Mæglingsraadet og udsætte sig for et Nederlag, hvorfor man gik ind paa at betale een Regning imod, at de øvrige 9 blev trukket tilbage. Det var vist det billigste for Kommunen i dette Tilfælde.

K. Moustén meddelte, at naar man ikke havde faaet nogen Ordning, var Grunden den, at

Udvalget vilde have de Fattig- og Alderdomsunderstøttede med derunder, og det havde Lægerne hidtil nægtet. Men man naaede næppe dette, hvis enkelte Udvalg betalte efter den gamle Overenskomst.

Formanden henstillede til de 3 Udvalg at faa et fælles Samarbejde for at opnaa en tilfredsstillende Ordning.

Tiltraadtes.

11. (J. Nr. 26¹—1922). Andragende fra Cigarhandler Harald Andersen om **Æresoprejsning**.

Anbefaledes.

12. (J. Nr. 214—1922). Andragende om Tilskud til en **jydsk Musik- og Sangfest i Aarhus den 11.—12. Juni**.

Formanden meddelte, at Komitéen androg om et Tilskud paa 800 Kr., og spurgte, om der var Stemning for at yde noget Tilskud.

P. Petersen mindede om, at man før havde ydet Tilskud som en Slags Garanti, hvis det ikke kunde bære sig. Maaske kunde man under denne Form bevilge et Beløb, f. Eks. 500 Kr.

Det vedtoges at stille et et Beløb af indtil 500 Kr. til Raadighed under Forudsætning af, at Arrangementet efter afsluttet Regnskab ikke kan bære sig selv.

13. (J. Nr. 116—1922). Meddelelse fra **Formanden angaaende Leveringen af Ligbrændingsovn**.

Formanden meddelte, at Fabrikant A. Nielsen, København, der skulde levere Ovnen, havde dannet et Aktieselskab under Navn af, »A/S. Alfred Nielsen & Co.« og nu androg om, at Leveringen af Ovnen overdrages til Aktieselskabet. Taleren vilde anbefale at imødekomme Andragendet, da Kommunen fik den samme Garanti som ellers.

Tiltraadtes.

14. J. Nr. 10¹²—1922). **Besættelse af forskellige Udvalgspladser i Anledning af Typograf Marthin Pedersens Udtræden af Byraadet.**

Det vedtoges, at Suppleanten Søren Petersen indtræder i de Udvalg m. v., i hvilke Marthin Pedersen havde Sæde.

15. (J. Nr. 261—1922). **Meddelelse fra Formanden om udestaaende Skatterestancer pr 27. Maj 1922.**

Formanden gav Oplysning om Kommunens Mellemværende med Privatbanken pr. 1. Juni og meddelte herunder, at Kommunen den 27. Maj havde Skatterestancer for over 4 Mill. Kr. Det blev derfor nødvendigt, at Skattemyndighederne tog lidt kraftigere fat paa de Folk, som kunde betale, og Taleren henstillede til Byraadet at vedtage en Udtalelse herom.

Det vedtoges at henstille til Skattekontoret at anvende en noget kraftigere Fremgangsmaade ved Inddrivningen af udestaaende Skatterestancer.
